gát senki sem tudja ellenőrizni. Ha ő szolgáltató is, akkor magával elnézőbb, mint másokkal. És ezt tapasztaljuk a mi rendszereinkben, mert beszélünk arról, hogy mindenféle hatóság a magánintézményeket úgy veszi, hogy minden előírásnak meg kell felelniük. Például ha egy magániskolát akarnánk indítani, akkor mindennek előírás szerint kellene lennie, de hány olyan állami iskola működik, hogy még kinti pottyantós vécére járnak a gyerekek, azok viszont működhetnek. Minden területen ez van, és ezért tartom normális gondolkodásnak azt, amikor az állam azt mondja, hogy megfi nanszíroz egy tevékenységet, de minőséget vár el.” Hozzáteszi, a Caritas helyzete éppen emiatt kettős, hiszen azt szeretnék, hogy a minőséget biztosítsák, viszont az itteni szociális és egészségügyi rendszerben „kifi camult” helyzet van, mert mindennek csak papíron kell meglennie. Tehát még mindig nem az ember a fontos, hogy mi történik vele, az mind mellékes, csak a dokumentumok legyenek rendben. És ebben a rendszerben próbálnak a Caritas munkatársai az emberre fi gyelni és azt képviselni, hogy az ember a fontos, az az ember is, aki amúgy segítség nélkül nem boldogulna.

Öröm segíteni

Hangsúlyozza, mindig öröm számukra, ha sikerül embereken segíteni, és ilyenkor érzik, hogy tevékenységük nincs hiába. Az elmúlt mintegy húsz évre visszatekintve úgy látja, mindenik periódusnak más-más jellegzetessége volt. Az első 5–6 évben, amikor építették a rendszert, újdonság is volt ez a fajta tevékenység, sokan kételkedtek benne, hogy működni fog, de sokan lelkesedtek is érte. „Az ilyen periódusokban sokszor az a nehéz, hogy jól egyensúlyozzuk, hogy túl se tervezzük magunkat, ne vállaljuk túl magunkat, mert az nem teljesíthető és kellemetlen, de mégis eleget tegyünk a kihívásoknak, felkéréseknek. Mert volt olyan periódus, amikor elindult és volt pénz az önkormányzatoknál, mindenki akarta, hogy indítsunk minden községben tevékenységet, otthoni betegápolást. Utána sokkal nehezebb fenntartani, működtetni az egész rendszert. Mert az építkezés lázában lelkesedés van, mindenki akarja végezni a feladatát, olyanok kerülnek ide, akik vállalkozó szelleműek, kockázatot vállalnak, és lehet haladni. Amikor már kialakult a rendszer, akkor már nemcsak azok az emberek jönnek ide, akik valami újat szeretnének, hanem olyanok is, akik csak munkát keresnek, gyakran csak ideiglenesen. Az ilyenek aztán megtalálják, hogy miért legyenek elégedetlenek, mert olyan rendszer nincs, ami tökéletes. A tökéletesség nem a mi dimenziónk, az más. Ugyanakkor jöttek pénzügyi problémák is, az utóbbi években elég gyakran. Volt, hogy az állami támogatást vágták meg, kitalálva ilyen-olyan okot, amiért megkurtították az itteni, székelyföldi tevékenységeket. Utána az állami rendszerben hirtelen megemelkedett fi zetések következtek, és csökkentették az egyesületek, egyházak által végzett tevékenységek fi nanszírozását. És ilyen körülmények között kell valahogy a munkatársakat megtartani, mert érthető, hogy az ember három-négyszeres fi zetésért elmegy máshová dolgozni, ez nem is kérdés.”

Meg kell oldani a betegek gondját

Mégis minden nehéz időszakot sikerült áthidalni, pedig sok jól képzett és lelkes munkatársuk vált meg a szervezettől az utóbbi két évben – magyarázza Péter György. „Az elmúlt két esztendő volt ilyen szempontból az a periódus, ami számomra nagyon fájdalmas volt, mert nagyon sok régi kollégától meg kellett válni. Ugyanakkor a fi nanszírozás minden irányból szűkült. Talán egyedül a biztosítópénztár az, ahol bővült valamit, de nem olyan mértékben, mint amennyire más irányból csökkent. Ugyanis ennek a tevékenységnek a szociális részét az önkormányzatok fi nanszírozzák, a költségvetésük ugyanaz maradt, de a fi zetések megnőttek, tehát egyszer a saját tevékenység fenntartása lényeges, és ami marad, abból próbálnak még egy kicsi utat is javítani, kis pályázat mellé az önrészt is odatenni és természetesen a közösségek szociális gondjait is orvosolni. Nem könnyű. Érthető mindenkinek a része, de végső soron az idősek, betegek gondját meg kell oldani. Az, aki a családban még nem találkozott ilyennel, nem is tudja, mit jelent és mekkora gond. Az egész családban minden a feje tetejére áll, amikor egy beteg ember bekerül, és nincs egy háló, ami felfogja. És a gyenge háló, amit építettünk, az is itt-ott szakadozik, éppen azért, mert nincs érdek, nem fontos. Nem fontos az, hogy az emberrel mi történik. Intézményekről beszélünk, intézményeket fi nanszírozunk, sokszor mondják, hogy a Caritast támogatják. De nem a Caritast támogatják, hanem megvásárolják a Caritastól azt a szolgáltatást a közösség rászorulóinak. Mert a Caritas a közösségért tevékenykedik.” Kiemeli, csodálatra méltó az, ahogyan kollégái ilyen körülmények között is azt mondják, hogy inkább a szervezeten belül tevékenykedjenek, mert itt tényleg a közösségért tudnak tenni. Péter György hiszi, hogy annak, amit csinálnak, értelme van, még akkor is, ha nehéz – ez ad erőt számára ennek a szolgálatnak a végzésében. „Tulajdonképpen soha nem volt könnyű az elesettekért tevékenykedni. Úgy, ahogy Jézus is mindig azokért tett, akik rászorultak a segítségre, és mindig azt mondta, hogy azoknak a felelőssége, hogy tegyenek érte, akik ezt megtehetik, tehát úgy érzem, hogy ez természetes és ezt tennünk kell.”

Példamutató munkája nagyrabecsüléseként nemrég magyar állami kitüntetésben, Miniszteri Elismerő Oklevélben részesült

Amikor a családdal vagyok, akkor tényleg ott vagyok, együtt vagyunk

Nagyon örülök, mert a fiaim is önkénteskednek a Caritas keretében, de máshol is, és úgy gondolom, hogy sikerült egy olyan irányt mutatni a mindennapi tevékenységemmel, amiről azt hiszem, hogy ez ad értelmet az életnek.

Kéz a kézben: család és hivatás

És hogyan lehet összeegyeztetni a hivatást és a családi életet? A kettő együtt jár, egyiket a másik nélkül nem lehetne csinálni – hangsúlyozza Péter György. Ha nem lenne egy stabil családi háttere, nem tudná ezt a tevékenységet végezni. Éppen ezért ugyanúgy időt szán a családjára is, mint a munkájára. „Amikor a családdal vagyok, akkor tényleg ott vagyok, együtt vagyunk. Természetesen fontos, hogy amikor olyan tevékenységek, kampányok vannak, akkor igyekszem bevonni a családomat, a fi aimat is, hogy lássák, nem csak abból áll a világ, amit az interneten, a tévében, a reklámokban lehet látni, hanem az életnek van egy másik arca is. Nagyon örülök, mert a fi aim is önkénteskednek a Caritas keretében, de máshol is, és úgy gondolom, sikerült egy olyan irányt mutatni a mindennapi tevékenységemmel, amiről azt hiszem, hogy ez ad értelmet az életnek. Nem a nagy gazdagság, nem a pénz, a vagyon halmozása, mert mi az, amit magunkkal elviszünk? Semmi. Ami bennünk van, azt visszük magunkkal, ami rajtunk kívül van, az minden itt marad, azok csak átmeneti dolgok.”

A kitüntetés kapcsán elmondta, nagy meglepetés volt számára ez az elismerés, és még most sem tudja, miért épp rá esett a választás, mert úgy gondolja, hogy csak a Caritas szervezetén belül sok olyan kollégája van, akik legalább annyira megérdemelnék, mint ő. „De másik szempontból nagyon boldog voltam, hogy erre a tevékenységre, amit itt Székelyföldön, Erdélyben végzünk, felfigyelnek az anyaországban is, és kiemelik, hogy a többi kulturális és más tevékenység mellett ez is fontos, hogy az elesettekről gondoskodunk és értük teszünk.”